

disse ældre, trængende Invalider og Fædrelandsforsvædere. — Saa er der endnu et Andragende, jeg vil omtale, det under Nr. 55. Denne Mand er ikke fra min Valgkres, og jeg er ikke saa heldig at kunne saa bestemt konstatere hans Forhold, som den første, men da jeg er født i Valgkresen og har meget Kendskab til den, har jeg ogsaa en Del Kendskab til denne Mand. Han rejste i Krigen som en stærk og kraftig Mand og har faaet en Svaghed i det ene Arme, hvorfor han blev hjemsendt. Jeg tør ikke i Døbliffet konstatere, at han virkelig blev saaret, men det har vist sig, at det har været en Lidelse for ham og har betaget ham hans Arbejdsdygtighed til at søge sit Udkomme. Derfor vil jeg ogsaa gerne paa det varmeste anbefale dette Andragende under Nr. 55 paa samme Maade, som det første.

N. Nielsen: Jeg vil først udtale en Tak til det ærede Udvalg, fordi det har gentaget de Indstillinger fra i Kjør, som findes her i Betænkningen under Nr. 8 fra Gode Venen af Stokkholmsø om Invalideunderstøttelse, og det er da mit Haab, at den højtærede Minister ved nu atter at faa denne Sag til fornøjet Overvejelse maa komme til det Resultat, at vedkommende faar den Understøttelse, som det forekommer i alt Fald mig, at han har rimeligt Krav paa. — Jeg skal ikke komme ind paa almindelige Betragtninger over disse Invalider, der ved Ustjenningen af deres militære Tjenesteplichter ere blevne mere eller mindre bestadigede paa deres legemlige Gvner og derfor her søge Understøttelse. Det er nu fra de forfællige Sider paataalt saa skarpt, at jeg ikke finder Grund til at udtale mig nærmere i den Henseende. Kun skal jeg i Tilslutning til den almindelige Opfattelse sige, at det forekommer mig, at paa det Omraade maatte vi hellere give nogle faa hundrede Kroner for meget end for lidt. Derimod vil jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa følgende. Jeg stønner ikke rettere, end at Meningen med det, der skete ved Loven af 1889 var, at man flyttede Bevisbyrden. Jeg har forstaaet det saaledes, at tidligere fik vedkommende Ansøger ikke Invalideunderstøttelse, naar han ikke kunde bevise, at hans Sygdom skrev sig fra hans militære Tjenesteplichter, den saakaldte Marsjagsforbindelse maatte han bevise, men Meningen med Loven af 1889 var vist den, at denne Bevisbyrde flyttede man nu saaledes, at her efter maatte Ministeren ikke nægte Understøttelse, naar han ikke var i Stand til at bevise, at Sygdommen ikke skrev sig derafra, og det gør jo en væsentlig Forskel. Men

det forekommer mig, at den højtærede Minister, efter at han ganske vist i det første Mars Tid havde været noget mere eftergivende end tidligere, nu mere og mere er gledet tilbage til den gamle Opfattelse at anvende Loven saaledes, at Bevisbyrden lægges over paa Ansøgeren, og det vil i mange Tilfælde være uansælig for ham at føre dette Bevis. Den her under Nr. 9 nævnte Andrager, Hr. Larsen Nybo af Drøfbo har jo faaet Invalideunderstøttelse paa Grund af et Skudskaar, men, som ogsaa omtalt af det ærede Medlem fra Esbjerg, har han søgt at faa forøget Understøttelsen paa Grund af en Dønsygdom, og har i den Henseende ved Tingssidne godtgjort, at hans Døns ikke vare svage, før han kom i Krigen 1849, men derimod svage, efter at han var kommen derafra, men selvfølgelig er det nu nogle og syrrættve Aar efter umuligt for ham at konstatere, paa en saadan Maade at det kan ligge fuldt aabent for, at han absolut ikke tidligere har haft den Svaghed i Dønsene, hvorimod han jo har bevist ved Lægevidnesbyrd, at han gennem en lang Mærække har lidt deraf, og fra alle, der kende ham, er det rigtigt nok. Det forekommer mig, at over for den Slags Mand, der som han har deltaget i alle tre Krigskaar, 1848—49 og 50, maatte vi hellere give nogle faa Kroner for meget end for lidt.

Jeg skal dernæst sige et Par Ord om Betænkningens Nr. 17. Den Mand, der der er Tale om, Niemand S. Christensen af Nederholt i Skast-Sogn blev udstrebet og indkaldt som Militærarbejder til Trods for, at han havde en meget betydelig Knude paa venstre Haandled. Det er i det hele paafaldende, at man har taget ham til militær Tjeneste, men det gjorde man imidlertid. Medens han var Soldat, blev han syg, og der blev da af Lægen spurgt ham, om han ikke ønskede at komme af med den Knude paa Armen. Han svarede dertil, at det kunde han nok ønske, men var betænkelig ved det, for det kunde vel føre Fare med sig. Nej, sagde vedkommende, det førte ingen Fare med sig, han løb ingen Risiko, og paa Grundlag heraf gav saa vedkommende Soldat Tilladelse til, at der blev forsøgt Operation med Knuden. Operationen blev foretaget, Knuden blev vel borte i Døbliffet, men kom senere igen, og efter nogen Tids Forløb blev han erklæret for utjenstdygtig og hjemsendt. Nu godtgøres det af en paalidelig og med Forholdene kendt Mand der hjemmefra, hvem denne Mand har været hos, før han blev Soldat, og hvem han ogsaa siden har arbejdet for, efter han kom hjem igen, at hans Arbejdssevne i ikke ringe Grad,